

Poveștile cu zmei

Mihail Janto

Credeam odat` că am să zbor
fiind copil nevinovat,
dar drumul vieții ma-nvățat,
să simt ce-nseamnă greul dor.

Timpul totul depășește
și ne-arată ce-i nimica,
să cunoaștem cum e frica,
rugului ce-ncet mochneste.

Soarele ne dezvelește,
lasă umbrele să moară,
amintirile să doară,
parcă toate răscolește.

Soarta viața o gonește,
clipele cu-a lor tandrețe,
uneori cu multe fețe,
prea ușor ne amăgește.

Sub pământ e-o închisoare,
pe drumul nostru spre firesc,
speranțele de-aicea cresc,
să fie-o simplă-ncercare.

Ștergând poveștile cu zmei,
moartea așa ne depășește,
nu știu cui îi folosește,
dar eu zâmbesc în șoapta ei.